

Nicolae STRÂMBEANU

fiction-ltd

**Vineri seara
într-o vale cu lupi**

roman

POLIROM
2016

© 2016 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispozitia publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o incalcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Ulrich Apt cel Bătrân (1455/1460-1532), *Inchinarea magilor* (detaliu)

Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
STRÂMBEANU, NICOLAE

Vineri seara într-o vale cu lupi / Nicolae Strâmbeanu. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-5969-2
ISBN ePUB: 978-973-46-6030-8
ISBN PDF: 978-973-46-6031-5

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

IX

Am visat-o într-o după-amiază de primăvară pe Deirdre și m-am trezit scăldat în sudoare. În posida a tot ce încercaseră magiștrii să mă învețe despre Bine, el nu există.

Stând pe marginea patului cu capul sprijinit în mâini, mi-am amintit cum săracul Master Rob se străduia să-mi explice lupta Binelui cu Răul:

— Dumnezeu este mai puternic decât Diavolul... De aceea îl rugăm să-l calce în picioare. Să ne ferească de ispită și să-i taie ghearele apucătoare!

— Dacă e mai puternic, de ce nu-l omoară?

L-am văzut atunci pe Master Rob îmbătrânit de întrebări nerostite. În cele din urmă a bâiguit:

— Bunul Dumnezeu îl va pedepsi. La Judecata de Apoi, Diavolul va fi aruncat cel dintâi în focul din adâncul vremurilor...

Eram departe de a fi mulțumit:

— Când va fi asta? De ce nu l-a omorât până acum?

— Dumnezeu ne îngăduie pe mine și pe tine – vădea el îndărjire – cu toate că păcătuim!... Pentru asta i-a lăsat El omului speranța de a-și răscumpăra greșelile prin rugăciune și umilință!

Am tăcut o vreme, apoi am spus:

— E limpede, Master: suntem la fel de păcătoși ca Diavolul. Trebuie să ne pocăim! Dar de ce bunul Dumnezeu ne iartă pe toți în afară de Diavol? și dacă vrea să-l omoare, cum poate fi El bun cu noi ceilalți?...

După câțiva ani l-am întrebat în vreme ce săpam ogorul:

— Master Rob, care să fi fost păcatul cel mare din viața ta?

A mai săpat o vreme, apoi s-a sprijinit în hârleț și a mărturisit:

— La cincisprezece ani tata m-a trimis cu o căruță de orz la moara din deal. Când m-am întors, Margie, fata morarului, m-a rugat să-o duc în sat... Pe drum ne-am hârjonit într-un crâng și, mai degrabă fără voia ei, i-am răpit fecioria... M-a căutat după vreo trei luni:

— Rob, am rămas grea – a scâncit.

— Și ce vrei de la mine?...

M-a privit câteva clipe, s-a întors și a plecat. A doua zi au găsit-o înechată în lacul morii... Iar eu am crezut că, dacă fug cât mai departe, păcatul nu mă va ajunge...

Zile la rând s-a mulțumit apoi să mă îndemne către îndeletnicirile simple: mulsul caprelor, râșnitul grâului, coptul lipiilor pe vatra încinsă. Din tăcerea lui am înțeles că Dumnezeu dăruiește omului la

naștere Calea. Însă cât de departe ajunge fiecare depinde de puterea de a umbla în picioarele goale pe pietre ascuțite și de a întelege de ce face asta.

— Deirdre e chinuită cu fierul roșu — spunea Elise Gaunt, tocmai întoarsă printre noi.

— Pentru Dumnezeu, n-ai putut face nimic?... Dar Colegiul?... Joy?

— Joy! Sunt încredințată că vrea să scape de toți cei care știu prea multe despre ce-a fost înainte. Destui spun că-i dă chiar el pe mâna șerifilor Londrei...

Se lăsase întunericul și Elise mi se întinsese alături, dar n-am simțit nevoie să mă lipesc de ea.

În mine însumi se întrupase parcă laboratorul alchimistului Robert Boyle, unde fierbeau neîncetat umori, elixire și otrăvuri în căutarea esențelor *Terrae Pingui*. Dar mie îmi bolboroseau în cap amintirile gata să dea în clocot... Spre dimineață s-au adunat toate în adâncul rațiunii într-un fel de lichid vâscos, închis la culoare, apoi s-au încheiat într-un gând negru din care țășnea pe neașteptate câte o idee ca o trâmbă ucigătoare.

În zori l-am căutat pe părintele Locke. Se plimba la capătul parcului dinspre turbării.

— Părinte, binecuvântează. Îngăduie-mi să plec la Londra. Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate o prind în viață pe Deirdre Cronnie... Am o datorie față de ea!

— Cel pe care gândești să-l ucizi nu este om. Dar Dumnezeu te va pedepsi.

— *Magister*, nu vreau să-i iau viața, deși tocmai în fața Lui ar trebui să plătească!

— Și cum ai putea să-l osândești mai mult decât iertându-l?

Raționamentul doctorului se potrivea în parte: Joy avusese suflet, însă și-l vânduse de mult.

Noaptea următoare am înșeuat un cal și am pornit în trap întins. Aveam asupra mea o dudă dreaptă de soc din care scosesem măduva. Și trei ace învelite în bumbac cu vârful atins de venin.

După-amiaza am poposit în poiana unde simțisem miros de bob fierb prima dată când luasem drumul Londrei. Hanul se năruise de tot. Joseph și ai lui se întorseră pe Tamisa, să care mărfuri la corăbii. Peter și Millie își găsiseră rostul la Bristol, unde croiau pânze pentru nave și pânzeturi pentru marinari. Rămăseseră acolo John Posmagiul și Terry a lui îmbătrânită, fără dinți, urâtă ca foamea.

— John n-a vrut, îi place singurătatea... M-aș fi dus, cum să nu pleci la bine? Dar cui să-l las?...

I-am zâmbit. Mă legă de ei nostalgia, dar și altceva căruia nu puteam să-i spun pe nume.

— Am uitat scrisul. Și cititul. N-am avut cui și ce să scriem. Iar de citit... Când pleacă John din pădure, cumpără pește. Uneori, negustorul i-l dă învelit în câte o foaie veche de pamflet. O netezesc,

încerc să buchisesc din ea, dar John râde. Lui învățărurile tale nu i-au folosit la nimic.

— E păcat — am spus. N-ați avut noroc.

Doctorul Locke avea dreptate când aducea în discuție soarta omului fără educație:

— Acum opt ani străbateam Franța alături de nesuferitul Caleb Banks pe cheltuiala reverendului Pierre Nicole. De-asta eram nevoit să-l tolerez. Mi-a fost adus în față un copilandru rătăcit de mic în pădure. Găsit sau mai bine zis prins. Nu știa să vorbească... Mârâia și-și arăta colții. I-au tuns chica, deși voia să-i muște la fiecare mișcare... L-au îmbrăcat cu forță și le-a trebuit aproape un an să-l deprindă și nu-și arunca hainele, după cum mi-a scris confratele Pierre. Dar de vorbit, n-a putut nimeni să-l învețe. Și până la urmă, când au înțeles în sfârșit, l-au lăsat să fugă în pădure...

— Gaunt pleacă în Olanda. Are de dus scrisori — îmi zicea Jasper Turnătorul.

Nu mă îndoiam, așa era. Acum știam că nevolnicul bărbat al Elisei adăpostea răzvrătiți *whig* spre a fi trecuți în Tările de Jos.

— M-ai mințit, i-am spus ferindu-mă de sărutul ei. Nu te duci la Londra, ci la Amsterdam. De ce?

— Ești gelos? I-am apropiat de gură oglinda conotelui Shaftesbury, pe când un părinte surghiunit se ruga pentru ca bunul Dumnezeu să-i primească suflul...

Calul tropotea înfundat prin frunziș, prilej să găndesc încet, amestecând visul cu realitatea. Doctorul Locke, a cărui bibliotecă o aşezam pe înDELETE în rafturi ca și prin tainițe, scosese la vedere o carte groasă cu file din pergament.

— Ai presă la îndemână. Îți-am adus materiale de trebuință meșteșugului tău. Dar nu te învredni cești pentru gravură.

— N-am tragere de inimă, părinte...

— De privit, te pricepi totuși. Ia spune, ce crezi despre asta?

Părintele și vindecătorul sufletelor Locke m-a lăsat să răsfoiesc pe înDELETE paginile scrierii. Dar oricât le întorceam de pe o față pe alta, nu înțelegeam nimic. Într-un târziu a hotărât să mă lămurească:

— Se spune că este o lucrare criptată a franciscanului Roger Bacon... Cred mai degrabă că avem în față o copie după acel manuscris secret făcută de John Dee, pe care biata regină Elisabeta îl considera meșter în profetii și alchimie. Chiar aşa, varianta asta ajunsă la noi prin Colegiul Invizibil este o lucrare de artă a miniaturii și a caligrafiei remarcabilă.

— Și ce-mi cereți, *magister*?

— Te provoc, te rog și-ți poruncesc să-mi faci versiuni aidoma cărților de joc după toate imaginile din manuscris... Le voi aranja o dată, de o sută sau de o mie de ori în altă ordine, până când le voi pricepe tâlcul și voi găsi legăturile dintre ele. Bineînțeles,